

care legislația națională menține o scutire cu rambursarea taxei plătite — TVA plătit fără a fi datorat din cauza unei interpretări eronate a reglementării naționale de către autoritățile competente — Aplicarea principiilor generale ale dreptului comunitar, inclusiv a principiului neutralității fiscale — Posibilitatea pentru un particular de a invoca aceste principii generale pentru a recupera sumele percepute în mod eronat

Dispozitivul

1) Atunci când un stat membru a menținut în legislația sa națională, în temeiul articolului 28 alineatul (2) din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, atât înainte, cât și după modificările aduse acestei dispoziții prin Directiva 92/77/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992, o scutire cu rambursarea taxelor plătite în etapa anterioară pentru anumite livrări sau prestări determinate, un operator economic care efectuează astfel de livrări sau de prestări nu se poate prevala de niciun drept întemeiat pe dreptul comunitar și care poate fi invocat direct pentru ca aceste livrări sau aceste prestări să fie supuse unei taxe pe valoarea adăugată cu cota zero.

2) Atunci când un stat membru a menținut în legislația sa națională, în temeiul articolului 28 alineatul (2) din A șasea directivă 77/388, atât înainte, cât și după modificările aduse acestei dispoziții prin Directiva 92/77, o scutire cu rambursarea taxelor plătite în etapa anterioară pentru anumite livrări sau prestări determinate, dar a interpretat legislația sa națională în mod eronat, astfel încât anumite livrări sau prestări care ar fi trebuit să beneficieze de scutire cu rambursarea taxelor plătite în etapa anterioară, potrivit legii naționale, au fost taxate cu cota standard, principiile generale ale dreptului comunitar, inclusiv cel al neutralității fiscale, se aplică astfel încât conferă operatorului economic care a efectuat aceste livrări sau prestări un drept la recuperarea sumelor care i-au fost solicitate din greșeală cu privire la aceleași livrări sau prestări.

3) Deși principiile egalității de tratament și neutralității fiscale se aplică din principiu unei cauze precum cea din acțiunea principală, simplul fapt că un refuz de rambursare ar fi fost întemeiat pe îmbogățirea fără justă cauză a persoanei impozabile în cauză nu constituie o încălcare a acestor principii. În schimb, principiul neutralității fiscale se opune ca noțiunea de îmbogățire fără justă cauză să fie opusă numai unor persoane impozabile precum „payment traders” (persoane impozabile pentru care, în cadrul unui exercițiu financiar determinat, taxa aferentă ieșirilor depășește taxa aferentă intrărilor), și nu unor persoane impozabile precum „repayment traders” (persoane impozabile a căror situație este inversă celei precedente), în măsura în care aceste persoane impozabile au comercializat mărfuri similare. Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă aceasta este situația în prezenta cauză. În plus, principiul general al egalității de tratament, a cărui încălcare poate fi caracterizată, în materie fiscală, prin discriminări care afectează operatorii economici care nu sunt în mod necesar concurenți, dar care se găsesc totuși într-o situație comparabilă în alte privințe, se opune unei discriminări între „payment traders” și „repayment traders”, care nu este justificată în mod obiectiv.

4) Răspunsul la a treia întrebare nu este afectat de dovada inexistenței unei pierderi financiare sau a unui dezavantaj financiar suferit de operatorul economic căruia i s-a refuzat rambursarea taxei pe valoarea adăugată percepute fără a fi datorată.

5) Este de competența instanței de trimitere să deducă ea însăși eventualele consecințe pentru trecut ale încălcării principiului egalității, menționate la punctul 3) din dispozitivul prezentei hotărâri, potrivit normelor privind efectele în timp ale dreptului național aplicabil în acțiunea principală, cu respectarea dreptului comunitar și în special a principiului egalității de tratament, precum și a principiului în temeiul căruia aceasta trebuie să asigure că măsurile reparatorii pe care le acordă nu sunt contrare dreptului comunitar.

(¹) JO C 261, 28.10.2006.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 3 aprilie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Rechtbank Amsterdam — Țările de Jos) — K. D. Chuck/ Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Cauza C-331/06) (¹)

(Asigurare pentru limită de vârstă — Lucrător resortisant al unui stat membru — Contribuții sociale — Perioade diferite — State membre diferite — Calcularea perioadelor de asigurare — Cerere de pensionare — Reședință într-un stat terț)

(2008/C 128/12)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Amsterdam

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: K. D. Chuck

Pârât: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Rechtbank Amsterdam — Interpretarea articolului 48 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26) — Asigurare pentru limită de vârstă — Calcularea perioadelor de asigurare a unui resortisant al unui stat membru care a lucrat în alte două state membre — Reședință într-un stat terț la momentul pensionării

Dispoziitivul

Articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 631/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 martie 2004, impune instituției competente a ultimului stat membru în care își avea reședința un lucrător resortisant al unui stat membru ca, pentru calcularea pensiei pentru limită de vârstă a acestui lucrător, care la momentul cererii de lichidare a acestei pensii își are reședința într-un stat terț, să ia în considerare perioadele lucrate într-un alt stat membru în aceleași condiții ca și cum acest lucrător și-ar avea încă reședința pe teritoriul Comunității Europene.

(¹) JO C 281, 18.11.2006.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 3 aprilie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Oberlandesgericht Celle — Germania) — Dr. Dirk Ruffert, acționând în calitate de administrator judiciar al societății Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG/Land Niedersachsen

(Cauza C-346/06) (¹)

(Articolul 49 CE — Libertatea de a presta servicii — Restricții — Directiva 96/71/CE — Detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii — Proceduri de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări — Protecția socială a lucrătorilor)

(2008/C 128/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Celle

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dr. Dirk Ruffert, Rechtsanwalt, acționând în calitate de administrator judiciar al societății Objekt und Bauregie GmbH & Co. KG

Pârât: Land Niedersachsen

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Oberlandesgericht Celle — Interpretarea articolului 49 din Tratatul CE —

Legislație națională care impune întreprinderilor care participă la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice de lucrări să se angajeze să respecte dispozițiile în materie de salariu minim prevăzute în convenția colectivă aplicabilă la locul în care se execută această prestație, precum și să asigure respectarea acestor dispoziții de către subcontractanții lor.

Dispoziitivul

Directiva 96/71 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, interpretată în lumina articolului 49 CE, se opune, într-o situație precum cea din acțiunea principală, unei măsuri cu caracter legislativ, adoptată de o autoritate dintr-un stat membru, care impune autorității contractante să nu desemneze drept adjudecatori ai contractelor de achiziții publice de lucrări decât acele întreprinderi care, la depunerea ofertei, se angajează în scris să plătească salariaților lor, în schimbul executării prestațiilor respective, cel puțin remunerația prevăzută în convenția colectivă aplicabilă la locul în care se execută acestea.

(¹) JO C 294, 2.12.2006.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 10 aprilie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Vergabekontrollsenat des Landes Wien — Austria) — Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH/Fernwärme Wien GmbH

(Cauza C-393/06) (¹)

(Contracte de achiziții publice — Directivele 2004/17/CE și 2004/18/CE — Entitate contractantă care desfășoară activități cuprinse în parte în domeniul de aplicare al Directivei 2004/17/CE și în parte în cel al Directivei 2004/18/CE — Organism de drept public — Autoritate contractantă)

(2008/C 128/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Vergabekontrollsenat des Landes Wien

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Ing. Aigner, Wasser-Wärme-Umwelt GmbH

Pârâtă: Fernwärme Wien GmbH